

Byl jsem kluk, co neuměl se nikdy rvát. Byl jsem kluk, co pěstí m uhýbal. Byl jsem kluk, kterej nakonec tu ránu dostal. Byl jsem kluk co se vždycky jenom bál. Tak už dost, co bylo dneska dávno není. Tak už dost, už nechci vzadu stát. Tak už dost, ty co se v partě v muže změní. Tak už dost, ať se sami zkusej rvát. Hej! Mám už dost těch siláků co v davu křičí. Hej! Mám už dost, když kámen ze tmy přiletí. Hej! Mám už dost, když bezbrannýho mlátěj tyčí. Hej! Mám už dost, když cizí víra zabíjí. S tváří kamennou na kraji skály stojím a vím, že skočím. S duší bolavou jako pták se proletím. Víím, že za branou v nebi čeká na mě konečně klid. Jednou za život snad nebudu mít strach. Víím, můj volnej pád nezastavěj, teď jsem král. V rukou křídla mám, hrdost svou na vteřin pár.